

ASSOCIATION MUSEE DES POUPEES ET DES NOUNOURS/Nukkenallemuseo ry.,
jäsenmaksu aikuinen 22€ ja nuori 12€
IBAN: FI79 5539 0220 0134 02 BIC:
OKOYFIHH

4, rue de l'Estrangladou, 30350 Lézan, France

Lézan, 1.helmikuuta 2019

Tämä yhdistyskirje on myöhässä, koska tietokoneeni meni rikki ja kesti pari viikkoa korjaus. Huomasi, että ei nykyään pärjää ilman tietokonetta ja internetiä, varsinkaan museo, joka sijaitsee hiljaisessa pikku kylässä. Netti on meidän paras markkinointi- ja infopaikka.

Tänä vuonna kirjoitetaan jo 2019. Museolla on 19. vuosi. Ihmettä se on, kun muistelee vaikeita alkuvuosia, niin epävarmalta tulevaisuus näytti. Tämä 19 vuotta on silloin kiitoksen aihe, vaikka niihin vuosiin mahtuu jo paljon ylä- ja alamäkeä. Nyt voi puhua alamäestä, vaikka toisaalta viime vuosina museokävijöiden määrä on vähentynyt. Gardin alueellemme on tullut paljon kilpailua, turisteilla on valinnanvaraa. Mutta museo on silti löytänyt oman paikkansa täällä Välimeren auringossa. On sitten rikkaampi tai köyhempi vuosi. Tämän ei voittoa tuottavan kulttuuriyhdistys-muotoisen kotimuseon arvot eivät ole business-maailmasta. Meidän filosofiamme mukaan « On parempi olla 100 ystävää maailmassa kuin 100 ruplaa taskussa », kuten sanoo venäläinen vanha sanonta.

Tämän uuden vuoden aloitti yksi hyvä uutinen. Pont du Gardin turistitoimiston jäsenyys tuotti hedelmää. Pont du Gardista markkinoinnin edustaja kävi täällä ja pyysi mukaan heidän Ranskan ympäriajopäivien ohjelmaan heinäkuussa. T.s. lottoarvontaan tarvittaisiin pari ilmaista sisäänpääsykuponkia lapsille.

Viime vuosi oli tapahtumarikas.

En päässyt Salon de Provenceen Nukketapahtumaan kuten yleensä maaliskuussa, mutta löysin muualta hienot ranskalaiset Louis Badeuille 1800-luvun lopun vaaleat huonekalut englantilaiseen nukketaloon. Ja se koko nukketalo täyttyi vuoden kuluessa kolmikerroksineen ajanmukaisine huonekaluineen.

Barjacin antiikkimarkkinat Pääsiäisenä on aina kuin ulkoilmamuseo, opinahjo keräilijälle. Ja se on noin 45min. ajomatkan päässä toisin kuin Salon de Provence on n.110km.

Oppipoikana oli myös monessa museossa katsomassa Suomen matkoillani kesällä ja syystalvella. Suomessa käytiin Jokioisten Talonpojan museossa, joka on yksityinen ja piilossa metsän kätköissä. Kaikkiin rakennuksiin pääsi sisälle kurkkamaan. Mikä vanhan ajan tunnelma ! Kansallismuseossa nähtiin hieno kansainvälinen Barbie-näyttely ja Suomen tarina -näyttely, josta pidin enemmän kuin Barbieista.

Kööpenhaminan kautta palatessani tänne järjestin käynnin sinne Kansallismuseoon katsomaan ihastuttavat nukketalot ja Tanskan tarinan.

Olin siskoja vastassa Lyonissa, kun he tulivat tänne kesällä Suomesta Zürichin kautta.

Lyonissa oli pikavisiitti Guignol-nukketeatterimuseoon. Ja samalla reisulla antiikkiliikkeestä löysin 1847 tehdyn merkkausein.

Talvella Suomessa poikettiin Someron Torpparimuseoon, vaikka se nähtiin nyt vain ulkoapäin. Paluumatkalla tulin Berliinin kautta, siellä kävin Taidemuseossa ja DDR-museossa. Paljon kerkisin näkemään ! Opettavaisia paikkoja. DDR- museokin oli yllättävän mielenkiintoinen.

<https://museopaivakirja.blogspot.com/2018/11/suomi-syystalvimatkalla-2018.html>

Meillä Nukkenallemuseossa oli paljon myös vieraita.

Kiitos Facebookin, jonka kautta serkkuja taas « näkee ». Nykymaailmassa ollaan usein vieraantuneita suvustamme, sukututkimus lähentää ja palataan juurillemme. Yksi serkkupoika tuli tänne perheineen Pääsiäisen aikoihin. Olin nähnyt hänet viimeksi 60-luvulla, kun hän oli muutaman vuoden vanha pikkupoika.

Kesällä Paula kävi perheineen. Paula on ollut äitinsä kanssa jäsenemme alkuvuosista asti. He tulivat Espanjasta Suomeen paluumatkalle mentäessä.

Syyskuussa Kulttuuripäivien aikaan tänne tuli Seija perheineen. Seija on ollut myös jäsenemme alkuvuosista asti. Hänen veljensä vaimoineen tuli myös.

Joten väkeä on nyt ollut Suomesta. Se on hienoa. Ei me silloin orpoina täällä vieraalla maailmalla olla. Vaikka uusi museotalo pitäisi lopultakin löytää. Nuket ja nallet ovat vallanneet huushollini. Piknikillä piti käydä luonnossa, kun pöytätilat ovat tulleet liian pieniksi. Mutta aikansa kutakin. Helsingissä yksiössä asuessani kokkasin ja käskin vieraita. Se oli harrastus. Nyt moni niistä ystävistä on uskollinen jäsen tässä museoyhdistyksessä.

Ennen kuin viime vuosi loppui, tuli vielä kiva yllätys. Loimaan Lehden toimittaja Tiina Naula otti yhteyttä ja ehdotti artikkelia Loimaan Lehteen tästä Nukkenallemuseosta. Nyt voi sanoa, kiitos Twitterin. Sieltä löydetään ideoita puolin ja toisin. Seuraan laajasti kaikkea Twitterissä ja moni seuraa takaisin. Hesarin ja Iltasanomat luen joka päivä netissä, myös paikallislehdet kiinnostavat, mitä kotiseudulleni kuuluu. Alla artikkeli :

[http://myoldbear.free.fr/textes/finnois/loimaanlehti29.11.18a.pdf?
fbclid=IwAR2v7xsY_yjw9EhD92CifMTUibHSuQCdvWRYuaCLBfje1amrFS6x01oVIio](http://myoldbear.free.fr/textes/finnois/loimaanlehti29.11.18a.pdf?fbclid=IwAR2v7xsY_yjw9EhD92CifMTUibHSuQCdvWRYuaCLBfje1amrFS6x01oVIio)

[http://myoldbear.free.fr/textes/finnois/loimaanlehti29.11.18b.pdf?
fbclid=IwAR3tHPCGjtgwJIN5lj1KrsJUKxPZfG7lsKbb2NWs68knBiYg7FTXpbiG0D4](http://myoldbear.free.fr/textes/finnois/loimaanlehti29.11.18b.pdf?fbclid=IwAR3tHPCGjtgwJIN5lj1KrsJUKxPZfG7lsKbb2NWs68knBiYg7FTXpbiG0D4)

Nyt keväällä alkaa taas uudestaan talokaupat. Laitan taloni myyntiin nettiin ja haen toista. Niin kauan aloitetaan alusta, kunnes tarppää.

Vielä palaan 19.museovuosi ajatukseen. Tämä museotoiminta on ollut elämäntapa, kuten se on kotimuseo. Museokävijät tulevat kuin « kylään ». Museon ympärillä tapahtuu, on sitten hiljaista tai vilkasta. Varsinkin nyt internetissä, joka mahdollistaa kansainvälisen kanssakäymisen ja ajatustenvaihdon. Mutta kotimuseo pitkällä aikatahtäimellä tulee myös elämää hallitsevaksi, koska oma koti on aina varattu museokäyttöä varten. Ei ole enää niin paljoa yksityisyyttä, täällä elää kuin teatterin kulisseissa verhon takana. Siinä myös syy, miksi haluan muuttaa toiseen taloon. Museo pitäisi olla erillään, vain alakerrassa ja minä asuisin yläkerrassa. Vaikka museon esteettömyys normien takia se on välttämätöntä.

Joka tapauksessa nämä museovuotemme ovat motivoineet minut kasvattamaan kokoelmaa tulevaisuutta varten. Vaikka se ei olisikaan tämän museon kivimuurien sisällä vaan muualla myöhemmin. Tärkeintä, että se tulee koko kansan iloksi. Näihin yksityisiin kotimuseoihin suhtaudutaan usein varauksella. Kuinka kauan mahtaa sekin olla olemassa ? Mitä siitä. Nyt

on jo aika hyvä tavoite saavutettu, kun on paljon yli 2500 esinettä kokoelmassa. Harvinaisuuksia täällä on, kuten n. 70 vanhaa nukketaloa eri maista. Nuket ja nallet etsivät uutta kotia taas tänä vuonna. Niiden elämä ei lopu tähän Ranskan museoon. Kun puhuin siitä veljilleni, he sanoivat tietenkin Suomeen sen kokoelman täytyy joskus tulla. Kerrankin sain heidän hyväksynnän.

Finanssipuolesta puheenollen tuloja oli 1754euroa ja menot sen mukaan, eli suu säkkiä myöten. Tuloksissa näkyy laskua viime vuosiin nähden, mutta « mylly pyörii » silti. Ja uusia museoystäviä tulee koko ajan. Laskento saisi olla nelonen ja uskonto kymppi, jos koulunumeroihin vertaa, kun museota pitää.

Sitten museokoira Dixie-uutiset. Käytiin koiratarhassa, josta sen adoptoin syyslokakuussa 2017. Joka kerta, kun sinne menee, sydäntä särkee hylättyjä koiria katsellessa. Sellainen Dixiekin oli. Se pelkäsi kaikkia, jokainen käden-tai jalan liike oli sille kuin isku, joita se oli vallan saanut. Siltä oli viety olemassaolon oikeus, belgianpaimenkoiran rotuylpeys, joka sille kuuluu. Mutta nyt se on kuin toinen koira ja vahtii uskollisena museota. Täällä kotona se on kuin enkeli. Mutta se on tuntemattomien kanssa vielä aggressiivinen, joten joudun kai pitämään sillä kuonokoppaa, kun museoon tulee enemmän ihmisiä. Itsepuolustukseksi se puraisi yhtä miestä kylällä ja siitä tuli harmia. C'est la vie ! Mutta on minuakin kerran purrut yksi saksanpaimenkoira, kun menin pyörällä naapurikylään isoa tietä vuosia sitten. Yhtäkkiä yhdestä talosta susikoira hyökkäsi. Sen omistaja ihmetteli, koska koira on rauhallinen luonne. Sain antibiootteja ja jäykkäkouristusrokotuksen. Muuten Dixie haukun kanssa ei ole mitään ongelmaa, päinvastoin. Mutta eläinten kanssa pitää vaan olla varovainen. Museovahtina se on paras mahdollinen. Yölläkin, jos herään, se avaa myös aina silmänsä, ihan uskomaton, aina valveilla ja terävänä. En ole onnistunut sitä vielä yllättämään laiskajaakkona.

Uuden vuoden alkaessa hain tähän loppuun vuoden 1966 muistivihostani yhden entisen lapsuuden leikkikaverin kirjoituksen. Se on hauska, koska kirjoitettu lapsellisella käsialalla vakava aihe :

Hyvää Uutta Vuotta 2019 kaikille !

T:Ulla-Maija/Puheenjohtaja
Nukkenallemuseoyhdistys ry.